

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 10. juli 1997

i sag C-261/95, Rosalba Palmisani mod Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Frosinone) ⁽¹⁾

(Socialpolitik — beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens — direktiv 80/987/EØF — medlemsstatens ansvar, når et direktiv er gennemført for sent — passende erstatning — præklusiv frist)

(97/C 271/02)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-261/95, angående en anmodning, som Pretura circondariale di Frosinone (Italien) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Rosalba Palmisani mod Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS), at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 5 og af princippet om statens ansvar for tab, der er forvoldt borgerne ved en overtrædelse af fællesskabsretten, som må tilregnes staten, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J. C. Moitinho de Almeida, og dommerne L. Sevón, D. A. O. Edward, P. Jann og M. Wathelet (refererende dommer); generaladvokat: G. Cosmas; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 10. juli 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Fællesskabsretten er på sit nuværende udviklingstrin ikke til hinder for, at en medlemsstat med hensyn til anlæggelse af søgsmål med påstand om erstatning for tab, der er lidt som følge af, at Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens er gennemført for sent, fastsætter en præklusiv frist på et år regnet fra direktivets gennemførelse i dens interne retsorden, idet en sådan processuel regel dog ikke må være mindre gunstig end de regler, som gælder for tilsvarende søgsmål på grundlag af national ret.

⁽¹⁾ EFT C 268 af 14. 10. 1995.

DOMSTOLENS DOM

af 17. juli 1997

i sag C-28/95, A. Leur-Bloem mod Inspecteur der Belastingdienst/Ondernemingen Amsterdam 2 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Gerechtshof, Amsterdam) ⁽¹⁾

(Artikel 177 — Domstolens kompetence — nationale lovbestemmelser, der gengiver fællesskabsretlige bestemmelser — gennemførelse — direktiv 90/434/EØF — begrebet fusion ved ombytning af aktier — skattemæssig omgåelse eller skatteunddragelse)

(97/C 271/03)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-28/95, angående en anmodning, som Gerechtshof, Amsterdam, i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag A. Leur-Bloem mod Inspecteur der Belastingdienst/Ondernemingen Amsterdam 2, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 2, litra d), og artikel 11, stk. 1, litra a), i Rådets direktiv 90/434/EØF af 23. juli 1990 om en fælles beskatningsordning ved fusion, spaltning, tilførsel af aktiver og ombytning af aktier vedrørende selskaber i forskellige medlemsstater (EFT L 225 af 20. 8. 1990, s. 1), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G. C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray og L. Sevón samt dommerne C. N. Kakouris, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann (refererende dommer) og H. Ragnemalm; generaladvokat: F. G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær: H. A. Rühl, den 17. juli 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Domstolen har i medfør af EF-traktatens artikel 177 kompetence til at fortolke fællesskabsretten, hvor denne ikke umiddelbart regulerer det forhold, sagen angår, men hvor den nationale lovgiver ved gennemførelsen af direktivets bestemmelser i national ret har fastsat, at rent interne forhold skal behandles på samme måde som forhold, der er omfattet af direktivet, dvs. at den nationale lovgivning er tilpasset fællesskabsretten.

2) a) Efter artikel 2, litra d), i Rådets direktiv 90/434/EØF af 23. juli 1990 om en fælles beskatningsordning ved fusion, spaltning, tilførsel af aktiver og ombytning af aktier vedrørende selskaber i forskellige medlemsstater kræves det hverken, at det erhvervede selskab, jf. artikel 2, litra h), selv driver virksomhed, eller at sammenslutningen af de to selskabers virksomhed i finansiel og økonomisk henseende skal være varig. Den omstændighed, at en og samme fysiske person, der var eneaktionær og direktør i de erhvervede selskaber, bliver eneaktionær og direktør i det erhvervede selskab, er heller

ikke til hinder for, at transaktionen kan kvalificeres som en fusion ved ombytning af aktier.

- b) Artikel 11 i direktiv 90/434/EØF skal fortolkes således, at ved afgørelsen af, om den påtænkte transaktion som hovedformål eller et af hovedformålene har skattesvig eller skatteunddragelse, skal de kompetente nationale myndigheder foretage en samlet undersøgelse af den konkrete transaktion. Undersøgelsen skal kunne undergives en retslig prøvelse. I overensstemmelse med artikel 11, stk. 1, litra a), i direktiv 90/434/EØF kan medlemsstaterne fastsætte bestemmelser om, at den omstændighed, at den påtænkte transaktion ikke foretages ud fra forsvarlige økonomiske betragtninger, skaber en formodning om skattesvig eller skatteunddragelse. Det tilkommer medlemsstaterne at fastsætte de nødvendige interne procedurer herfor under hensyn til proportionalitetsprincippet. En generel regel, hvorefter visse former for transaktioner automatisk er afskåret fra at opnå skattefordele, og som er baseret på de kriterier, der er nævnt i besvarelsen af det andet spørgsmål, punkt a), går — uanset om der faktisk foreligger skattesvig eller skatteunddragelse — ud over, hvad der er nødvendigt for at undgå en sådan form for skattesvig eller skatteunddragelse, og vil være i strid med formålet med direktiv 90/434/EØF.
- c) Begrebet økonomisk forsvarlige betragtninger i artikel 11 i direktiv 90/434/EØF skal fortolkes således, at det er mere vidtgående end hensigten om blot at opnå en rent skattemæssig fordel, f.eks. i form af en horisontal tabsudligning.

(¹) EFT C 74 af 25. 3. 1995.

DOMSTOLENS DOM

af 17. juli 1997

i sag C-130/95, Bernd Giloy mod Hauptzollamt Frankfurt am Main-Ost (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hessisches Finanzgericht, Kassel) (¹)

(Artikel 177 — Domstolens kompetence — nationale lovbestemmelser, der gengiver fællesskabsretlige bestemmelser — EF-toldkodeks — klage — udsættelse af gennemførelsen af en toldafgørelse — sikkerhedsstillelse)

(97/C 271/04)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-130/95, angående en anmodning, som Hessisches Finanzgericht, Kassel (Tyskland), i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for

nævnte ret verserende sag Bernd Giloy mod Hauptzollamt Frankfurt am Main-Ost at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 244 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302 af 19. 10. 1992, s. 1), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G. C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray og L. Sevón samt dommerne C. N. Kakouris, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, D. A. O. Edward (refererende dommer), J.-P. Puissechet, G. Hirsch, P. Jann og H. Ragnemalm; generaladvokat: F. G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl, den 17. juli 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 244, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks skal fortolkes således, at toldmyndighederne kan udsætte gennemførelsen af en anfægtet afgørelse, helt eller delvist, såfremt blot den ene af de to i bestemmelsen fastsatte betingelser er opfyldt, hvilket indebærer, at der skal meddeles udsættelse, såfremt der må befrygtes uoprettelig skade for den pågældende, uden at der samtidig skal være en begrundet formodning for, at den anfægtede afgørelse ikke er i overensstemmelse med toldforskrifterne.
- 2) Den omstændighed, at den pågældende risikerer at lide uoprettelig skade, såfremt en anfægtet toldafgørelse gennemføres umiddelbart, er ikke til hinder for, at toldmyndighederne gør en udsættelse af gennemførelsen af afgørelsen betinget af, at der stilles sikkerhed. Såfremt kravet om sikkerhedsstillelse på grund af debtors situation kan give anledning til alvorlige vanskeligheder af økonomisk eller social karakter, kan toldmyndighederne dog undlade at kræve sikkerhedsstillelse.
- 3) Det må antages at kunne give anledning til alvorlige vanskeligheder af økonomisk eller social karakter for en debitor, der ikke råder over tilstrækkelige midler til at kunne stille en sådan sikkerhed, såfremt udsættelse af gennemførelsen af en anfægtet toldafgørelse gøres betinget af, at der stilles sikkerhed.
- 4) Såfremt udsættelse af gennemførelsen af en anfægtet toldafgørelse ifølge artikel 244, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 2913/92 er gjort betinget af, at der stilles sikkerhed, skal sikkerhedens størrelse fastsættes til det nøjagtige beløb af skylden, eller, hvis denne ikke kan beregnes nøjagtigt, til det højest skyldige beløb, der er opstået eller vil kunne opstå, medmindre kravet om en sikkerhedsstillelse ville kunne give anledning til alvorlige vanskeligheder af økonomisk eller social karakter for debitor; i så fald kan sikkerheden under hensyn til debtors økonomiske forhold fastsættes til et beløb, der er lavere end den samlede skyld.

(¹) EFT C 159 af 24. 6. 1995.